

1 juni 2025

Betreft: Privaatrechtelijke aansprakelijkstelling en verzoek om schadevergoeding

Geachte Raad van de gemeente Westerkwartier,

Vordering

Via deze weg stel ik, **5.1.2e** namens mijn **5.1.2e**, de gemeente Westerkwartier aansprakelijk voor de schade die hij door toedoen van de gemeente heeft geleden. Via deze weg verzoek aan **5.1.2e** **5.1.2e** een schadevergoeding toe te kennen ter hoogte van € **5.1.2f**.

Ontvankelijkheid

Dit verzoek is nadrukkelijk gericht aan de Gemeenteraad. **5.1.2e** heeft de gemachtigde van uw college reeds verzocht om vergoeding van een deel van de geleden schade en daarop is negatief beslist (**productie 0**).

Omdat de schade geleden is door toedoen van het privaatrechtelijke handelen van de gemeente Westerkwartier inzake een bestuursrechtelijke aangelegenheid wordt de Gemeenteraad als bestuursorgaan verantwoordelijk gehouden voor het ten onrechte privaatrechtelijk handelen van 'de gemeente' als publiekrechtelijk rechtspersoon.

Op 20 mei 2025 sprak ik een Raadslid. Deze bevestigde mij dat de Raad niet is geïnformeerd over de uitkomst van het civiele geschil waarop de schade betrekking heeft. De gemeenteraad weet dus ook niet welke schade er is geleden, en dat het college namens de Raad reeds heeft besloten om niet tot vergoeding van enige schade over te gaan. Omdat u als Raad het college dient te controleren, en het college verantwoording aan de Raad dient af te leggen, is het niet meer dan logisch om het verzoek nu te richten aan de Raad. Ik attendeer u hierbij ook nog op de (openbare) memo van 10 december 2022¹ waarin wethouders **5.1.2e** en **5.1.2e** hebben aangegeven dat **5.1.2e** een financiële claim kan indienen voor zover er sprake is van schade. Wijst u als Raad ook het verzoek af, dan kan daarna eventueel nog schadevergoeding via de civiele rechter worden gevorderd.

Omdat het nemen van een besluit over een schadevergoedingsverzoek een besluit is in de zin van de Awb, geldt daarvoor een redelijke beslistermijn van 8 weken (artikel 4:13). Ik verzoek u dan ook voor 1 juli 2025 te beslissen op dit verzoek.

Inleiding

De gemeente Westerkwartier heeft diverse fouten gemaakt, waardoor zij onrechtmatig jegens **5.1.2e** heeft gehandeld. Gelet op het feit dat **5.1.2e** en de gemeente Westerkwartier af en aan al sinds 2011 met elkaar procederen over **5.1.2e**'s perceel, is het niet te voorkomen dat dit verzoek om een omvangrijke toelichting vraagt. Het inhoudelijke deel van deze vordering is daarom als volgt opgebouwd:

- **Aanleiding**
- **Onrechtmatige daad**
 1. onrechtmatigheden (doorkruisingsleer)
 2. toerekenbaarheid
 3. schade

¹ [Document Westerkwartier - Bijlage 6 Memo overleg op 07-11-2022 - iBabs Publieksporaal](#)

- 4.causaal verband
- 5.relativiteit

Aanleiding

In **juli 2019** ontving **5.1.2e** een aangetekende brief (**productie 1**) afkomstig van Trip **5.1.2e** als gemachtigde van de gemeente Westerkwartier. In die brief werd **5.1.2e** erop gewezen dat het in zijn eigendom zijnde perceel niet goed was onderhouden en dat hij daarvoor op grond van de wegenlegger verantwoordelijk is. De gemeente stelde dat **5.1.2e** verantwoordelijk is voor het onderhoud op zijn eigen perceel ten behoeve van de publieke functie daarvan, namelijk het veilig toegankelijk zijn van de openbare weg. **5.1.2e** heeft nooit onderhoud aan zijn perceel verricht. De gemeente stelde echter dat **5.1.2e** hiertoe wel verplicht is, omdat dit in de wegenlegger, vastgesteld bij besluit van 6 maart 2018, staat beschreven. De gemeente gaf in de brief voorts aan dat **5.1.2e** onrechtmatig jegens de gemeente handelt, nu hij zijn onderhoudsverplichting weigert. In de brief wordt aangegeven dat **5.1.2e** nog 6 weken de tijd heeft om onderhoud te plegen conform de eisen die in de wegenlegger staan ten aanzien van de doorrij hoogte/breedte/lengte. Ten slotte wordt aangegeven dat **5.1.2e** (ook) in strijd handelt met de geldende **APV**, want daarin staat het niet is toegestaan om voorwerpen op de weg te plaatsen (of niet te verwijderen) die de publieke functie van de weg belemmeren. Als **5.1.2e** niet aan deze sommatie voldoet zal de gemeente gebruik gaan maken van haar **publiekrechtelijke** handhavingsbevoegdheden, bijvoorbeeld door oplegging van een last onder dwangsom.

In **december 2019** ontving **5.1.2e** een dagvaarding waarin de gemeente Westerkwartier de **civiele** rechter verzoekt in rechte vast te stellen dat **5.1.2e** jegens de gemeente verplicht is onderhoud te plegen aan zijn eigen perceel zodat deze voldoet aan de in de wegenlegger gestelde eisen. Als **5.1.2e** zich niet aan deze verplichting houdt, vordert de gemeente een dwangsom van € **5.1.2f** per week tot een maximum van € **5.1.2f**. In september 2021 is deze vordering door de rechtbank Noord Nederland, afdeling civiel bekrachtigd, waarbij er een aanpassing is gedaan in de toewijzing van de vordering. Kortgezegd komt het erop neer dat de geëiste dwangsom naar beneden is gesteld op een maximum van € **5.1.2f**.

2

Op **14 januari 2025** heeft het Gerechtshof de uitspraak van de rechtbank **vernietigd** en bepaald dat **5.1.2e** jegens de gemeente **niet verplicht is** om enige vorm van onderhoud te plegen op **5.1.2e** eigen perceel. **5.1.2e** heeft voldoende kunnen bewijzen dat **5.1.2e** nog nooit onderhoud heeft gepleegd en dat het dus niet klopt wat er in de wegenlegger is vastgelegd aangaande de onderhoudsverplichting. Het komt erop neer dat, als er al een onderhoudsverplichting op **5.1.2e** (als persoon) rustte, deze verplichting is verjaard, omdat er meer dan 20 jaren niet aan die plicht is voldaan, en de gemeente **5.1.2e** daarop ook nooit eerder heeft aangesproken. **5.1.2e** heeft dus op grond van artikel 23 lid 1 Wegenwet kunnen bewijzen dat de (eventuele) verplichting is vervallen. Uit de uitspraak van het Gerechtshof kan de volgende conclusie worden getrokken:

- Het Gerechtshof heeft voor de beoordeling van het geschil in deze civielrechtelijke procedure gekeken naar wat **de Wegenwet** zegt over het beroep op verjaring. Zij heeft namelijk artikel 23 Wegenwet ten grondslag gelegd aan de beoordeling of er al dan niet een verplichting bestaat die de gemeente jegens **5.1.2e** kan afdwingen.

De cassatietermijn eindigde op 14 april 2025. Er is geen cassatie ingediend. Dit betekent dat de gemeente zich berust in de uitspraak en het er in die zin 'mee eens' is wat het Gerechtshof heeft geconcludeerd. De gemeente kan **5.1.2e** als persoon dus nergens toe verplichten. Ook rust er zodoende ook geen enkele verplichting op **5.1.2e** 's perceel.

Onrechtmatige daad (samenvatting)

De gemeente heeft een onrechtmatige daad gepleegd. Er is sprake van een onrechtmatig publiekrechtelijk besluit uit 2018 die ten grondslag lag aan de civiele vordering die in 2019 is ingesteld. Deze vordering was hoger dan € 5.1.2f. De civiele vordering is onrechtmatig ingesteld omdat de gemeente in deze kwestie niet privaatrechtelijk had mogen optreden. Door gebruik te maken van privaatrechtelijke handhavingsbevoegdheden, heeft de gemeente in strijd gehandeld met de doorkruisingsleer. Hierdoor is financiële schade ontstaan in de vorm van noodzakelijk gemaakte proceskosten. Deze schade zou niet zijn ontstaan als de gemeente in 2018 een rechtmatig besluit zou hebben genomen. Ook al is er feitelijk sprake van een onrechtmatig besluit, dan nog zou de financiële schade niet zijn ontstaan als de gemeente gebruik had gemaakt van de publiekrechtelijke handhavingsbevoegdheden. Ook al heeft de gemeente ten onrechte gekozen voor de private route, ook dan zou de financiële schade niet zijn ontstaan, als de gemeente een reële vordering zou hebben ingesteld. Een redelijke vordering zou nooit hoger zijn geweest dan € 5.1.2f zodat de vordering bij de kantonrechter beslecht had kunnen worden, waarbij geen sprake is van verplichte procesvertegenwoordiging met bijkomende kosten (geleden schade). Doordat de gemeente in strijd heeft gehandeld met diverse normen die juist tot doel hebben de rechtspositie van burgers (t.o.v. de overheid) te beschermen, is de schade aan de gemeente toe te rekenen. Door de civiele procedure heeft 5.1.2e financiële schade geleden, waarvoor de gemeente aansprakelijk is.

Onrechtmatigheden

Er is sprake van een **onrechtmatig besluit** waardoor er een verdere inbreuk is gemaakt op 5.1.2e's eigendomsrecht dan op grond van de Wegenwet is toegestaan. Het besluit van 6 maart 2018 ter vaststelling van de wegenlegger-addendum is nietig, nu bewezen is dat 5.1.2e's onderhoudsverplichting nimmer heeft bestaan. Hiermee is de wegenlegger niet een codificatie (geweest) van de feitelijke situatie zoals deze destijds was. Het Gerechtshof doet met haar arrest dan ook een uitspraak over de (formele rechts) kracht van de legger zoals bedoeld in artikel 50 van de Wegenwet. Immers nu in rechte vaststaat dat 5.1.2e niet onderhoudsplichtig is, klopt de Wegenlegger op dit onderwerp ook niet (en heeft nooit geklopt). Het arrest bewijst dus dat de wegenlegger nietig is ten aanzien van de bepalingen inzake 5.1.2e' perceel (eigendom). De gemeente Westerkwartier heeft **onrechtmatig gehandeld** omdat zij opzettelijk heeft gekozen voor privaatrechtelijke handhaving, terwijl zij wist dat deze weg niet openstond gelet op de **doorkruisingsleer**. Hierdoor heeft de gemeente een **inbreuk** gemaakt op de bestuursrechtelijke **rechtsbescherming** die 5.1.2e toekomt bij publiekrechtelijke handhaving.

Aan de hand van drie criteria moet worden beoordeeld of gebruik van het privaatrecht door de gemeente is toegestaan, of dat dit niet is toegestaan omdat dit een onaanvaardbare doorkruising van het publiekrecht oplevert. Deze criteria worden hieronder besproken en toegepast op 5.1.2e's situatie.

1. Inhoud en strekking van de betrokken regeling

Het ging/gaat om een geschil binnen het (juridisch) kader van de Wegenwet. De Wegenwet is **publiekrecht**, maar laat ruimte voor toepassing van privaatrecht. De Wegenwet sluit niet uitdrukkelijk uit dat het gebruik van privaatrecht niet is toegestaan, maar geeft wel regels ten aanzien van de bescherming van private (eigendoms)rechten. Voor de beoordeling of het publiek of privaatrechtelijke kader van toepassing is, moet gekeken worden naar de omstandigheden van het geval en naar wie de 'procespartijen' zijn. Ingeval het ene bestuursorgaan het andere bestuursorgaan wil aanspreken op het nalaten van haar onderhoudsplicht, dan kan dit niet via de Wegenwet worden afgedwongen. Dit volgt uit de uitspraak van de Raad van State van 21 maart 2007. Artikel 50 Wegenwet jo. artikel 125 van de Gemeentewet biedt evenmin grondslag voor een bestuursorgaan om de onderhoudsplicht

van een ander bestuursorgaan zoals vastgelegd in de wegenlegger af te dwingen. Op zich is dit logisch, want publiekrecht is in die zin niet van toepassing op geschillen tussen overheden of overheidslichamen onderling, maar regelt de verhoudingen tussen overheid en burger. De Rvs heeft in voornoemde uitspraak gesteld dat een procedure t.a.v. geschillen tussen **overheden onderling, bij een burgerlijke rechter beslecht dienen te worden**. In de uitspraak wordt hiertoe het volgende gemotiveerd:

“ Omdat de burgerlijke rechter dienaangaande een bestendige jurisprudentie heeft ontwikkeld en de onderhoudsplicht voor openbare wegen slechts zelden berust bij anderen dan het Rijk, de provincie of de gemeente waarbinnen die wegen liggen, geniet het vanuit het oogpunt van rechtszekerheid de voorkeur vraagstukken over het onderhoud van openbare wegen door die anderen eveneens bij de burgerlijke rechter te concentreren. ”

Uit andere jurisprudentie² blijkt dat het hoofdstuk over onderhoud zoals bedoeld in de Wegenwet, vooral bedoeld is om de verhoudingen tussen overheden onderling af te bakenen en niet beoogt om particulieren een rechtstreekse aanspraak jegens de betrokken overheid te verlenen. Hierbij gaat het om situaties waarbij een burger de overheid wil aanspreken op het nalaten van haar onderhoudsverplichting. **In dat geval zal de burger zich ook moeten wenden tot de burgerlijke rechter**. Dit volgt onder meer uit de uitspraak van RvS, d.d. 20 november 2013.

De overheid kan in beide voornoemde situaties civielrechtelijk worden aangesproken, dan wel door een ander overheidsorgaan dan wel door de burger, op grond van artikel 6:174 lid 2 BW, waarin staat dat de risicoaansprakelijkheid voor openbare wegen bij de overheid berust. Dit artikel is de privaatrechtelijke equivalent van de overheidszorgplicht ten aanzien van wegen zoals gecodificeerd in artikel 16 Wegenwet. Echter, wanneer een bestuursorgaan van oordeel is dat een burger (particulier) zijn onderhoudsplicht niet nakomt, dan is het aannemelijk dat het bestuursorgaan gebruik maakt van haar **publiekrechtelijke handhavingsbevoegden** als vanwege het nalatige onderhoud veiligheidsrisico's of belemmering van de doorgang ontstaan, en daardoor de publieke functie van de weg wordt beperkt. Er dient dan wel sprake te zijn van een bestuursrechtelijke handhavingsgrondslag, bijvoorbeeld in de APV. Het gaat immers om een publiek doel wat beoogt wordt, waarvoor de overheid (eind)verantwoordelijk is, en om een geschil tussen overheid en burger, waarbij de overheid te eisende partij is.

Er is geen jurisprudentie, noch binnen het civiel recht noch binnen het bestuursrecht over situaties waarin een overheid een onderhoudsverplichting wil afdwingen bij een burger. Hiervoor is een logische verklaring: de wetgever gaat ervanuit dat het eigendom van wegen bij de overheid ligt. Dit komt tot uiting in artikel 13 Wegenwet. Voorts is het overheidsorgaan dat een weg als openbaar heeft bestemd, volgens artikel 15 Wegenwet verplicht deze te onderhouden. Daarnaast, als het gaat om een zandweg in eigendom van een particulier, dan is er geen sprake van een opstal naar burgerlijk recht en dit betekent dat een overheid de eigenaar van een zandpad niet verantwoordelijk kan stellen voor onderhoud op grond van artikel 6:174 BW. Ten slotte moet worden vermeldt dat de wetgever impliciet aangeeft dat onderhoud en eigendom van openbare wegen normaliter plegen samen te gaan. Het beheer van openbare wegen is een expliciet door het publiekrecht beheerste gemeenschapszorg, met als doel de openbaarheid tot haar recht te laten komen.³

² ECLI:NL:GHLEE:2011:BU8213:

³ Arrest Hoge Raad: [ECLI:NL:HR:2002:AD8550](https://eclii.nl/HR:2002:AD8550)

5.1.2e 's Situatie:

De civiele vordering van de gemeente Westerkwartier was gestoeld op het feit dat de wegenlegger onherroepelijk is en daarin staat dat 5.1.2e onderhoudsplichtig is. De gemeente Westerkwartier heeft de Provincie verzocht om de wegenlegger Oude Dijk bij besluit vast te stellen. Dit besluit van 6 maart 2018 is een publiekrechtelijke rechtshandeling, immers is het een **besluit** van algemene strekking en ziet het vaststellen van de wegenlegger op het codificeren van rechten en plichten die dan voor een ieder kenbaar worden door de vaststelling ervan middels bestuursrechtelijke besluitvorming. De Raad van de gemeente Westerkwartier heeft er na 2015 bewust voor gekozen om 5.1.2e 's perceel *als onderdeel van* de Oude Dijk juridisch openbaar te bestemmen, door het kadastrale nummer als 'zandpad' in de wegenlegger als onderdeel van de weg aan te merken, waarbij het onderhoud bij de eigenaren van de genoemde kadastrale nummers berust. Hierbij moet worden opgemerkt dat de uitspraak van oktober 2015 geen verplichting/opdracht bevat waaruit blijkt dat de gemeente tot juridische openbaarmaking over *moest* gaan. De RvS heeft slechts aangegeven dat bij (eventuele) codificering van de Oude Dijk als openbare weg in de wegenlegger, de gemeente op grond van de feitelijke gesteldheid en gebruiksfunctie van de weg, beperkingen kan stellen aan het gebruik ervan. Gelet op artikel 15 Wegenwet, heeft de Gemeente Westerkwartier als bestuursorgaan de Oude Dijk inclusief 5.1.2e 's perceel als openbaar bestemd, en daarmee is zij in beginsel verplicht om de Oude Dijk te onderhouden (art.15 Ww). De gemeente Westerkwartier heeft deze bepaling uit de Wegenwet echter volledig naast zich neergelegd. Eerst stelde de gemeente zich op het standpunt dat 5.1.2e onderhoudsplichtig is vanwege het feit dat hij *eigenaar* is van het perceel, later stelde de gemeente dat 5.1.2e onderhoudsplichtig is, omdat hij eerder wel onderhoud zou hebben verricht. Omdat het in 5.1.2e 's geval gaat om een zandpad in privaatrechtelijk eigendom, kon de gemeente 5.1.2e niet privaatrechtelijk aanspreken op enige verplichting vanwege het feit dat 5.1.2e *eigenaar* is, omdat een zandpad geen opstal is (artikel 6:174 lid 1 BW). Omdat de risicoaansprakelijkheid voor wegen berust bij overheden (artikel 6:174 lid 2 BW), kon de gemeente evenmin die aansprakelijkheid via het privaatrecht op een burger (5.1.2e) afschuiven. De gemeente Westerkwartier wist dat het vorderen van nakoming van een onderhoudsplicht in het kader van een publieke functie middels bestuursrechtelijk handhavingsbevoegdheden beslecht diende te worden. Dit blijkt onder meer uit het feit dat in de brief van 19 juli 2019, dit door Trip als gemachtigde zelf wordt aangegeven. Ook uit eerdere aanschrijvingen van de gemeente bleek dat zij vóór oktober 2019 wisten dat zij mogelijk bestuursrechtelijke handhavingsbevoegden moesten aanwenden om 5.1.2e te bewegen aan zijn (niet bestaande) verplichting te voldoen. Echter, op 8 oktober 2019 heeft 5.1.2e, juridisch adviseur van de gemeente en sinds 2011 betrokken bij de 'Oude Dijk' een collegeadvies (**productie 2**) geschreven waaruit 5.1.2e stelt dat naleving van de onderhoudsplicht 'ingevolge' de wegenlegger moet worden afgedwongen via de civiele rechter, en dat tussenkomst van een advocaat daarbij verplicht is. Volgens de betrokken ambtenaar is de enige grondslag waarop een dergelijke civiele vordering kan berusten gelegen in het feit dat 5.1.2e zijn verplichting zoals vastgelegd in de wegenlegger niet nakomt. Er wordt **aan het college verzocht** om een **procesbesluit** te nemen, namelijk te besluiten het rechtsgeding (civielrechtelijke dagvaardingsprocedure) jegens 5.1.2e op te starten. Wat zeer frapant is, is dat in dit collegevoorstel wordt verwezen naar de brief d.d. 19 juli 2019 waarin aan 5.1.2e wordt aangekondigd dat 5.1.2e een bestuursrechtelijke sanctie kan verwachten als 5.1.2e in gebreke blijft. Er wordt in het voorstel helemaal niet gerept over de bestuursrechtelijke handhavingsbevoegdheden, ofwel er wordt nergens door deze ambtenaar gemotiveerd dat kennelijk privaatrechtelijke handhaving is toegestaan (bijvoorbeeld na toetsing aan de doorkruisingsleer en aan de abbb's).

Het Gerechtshof heeft geconcludeerd dat de vordering van de gemeente uiteindelijk is gestoeld op artikel 50 van de Wegenwet. De gespecificeerde betrokken regeling is in 5.1.2e 's geval dus artikel 50 Wegenwet. Dit artikel maakt onderdeel uit van § 5 'de kracht van den legger'. De artikelen 49 en 50 geven aanwijzingen over de (formele rechts)kracht van de legger voor zover er (private) rechten worden ingeperkt. In de wegenlegger staat welke wegen openbaar zijn, en welke rechten en plichten daarbij gelden. Dat een zandpad in privé eigendom daarnaast ook een openbare weg is, betekent onherroepelijk een inperking van (eigendoms)rechten. Artikel 50 creëert echter een uitzondering op een verplichting (en daarmee inperking van eigendomsgeot) die (eenmaal) in de wegenlegger is vastgelegd. Namelijk dat als bewezen kan worden dat een dergelijke verplichting te niet is gegaan, deze vervalt. Dit bewijs is in 5.1.2e 's geval geleverd, zie arrest Gerechtshof. De gemeente kan gelet op het voorgaande een vordering tot nakoming van een verplichting zoals benoemd in artikel 50 Wegenwet niet vorderen via het privaatrecht. Want artikel 50 biedt geen ruimte voor een bestuursorgaan om privaatrechtelijke belangen, zijnde financiële schade, ten grondslag te leggen aan een dergelijke vordering. Een vordering tot nakoming van een dergelijke onderhoudsverplichting ten behoeve van een publieke functie (toegankelijke openbare weg) ziet op een publieke taak en geschillen daarover kunnen niet aan de civiele rechter worden voorgelegd.

2. Publiekrechtelijke mogelijkheden met een vergelijkbaar resultaat

Er is slechts 1 uitspraak van een voorzieningenrechter uit 2004, waarin een bestuursorgaan (gemeente) via een civiele dagvaardingsprocedure een privaatrechtelijk rechtspersoon (de NS) vorderde tot het plegen van onderhoud van diens eigendom (burg). In die uitspraak baseerde de gemeente haar vordering op artikel 50 van de Wegenwet in samenhang met de wegenlegger en op een (privaatrechtelijke) overeenkomst tussen gemeente en de rechtspersoon. De voorzieningenrechter oordeelde in deze zaak dat:

" De publiekrechtelijke regeling een vrijwel identiek resultaat kan bieden als de gemeente nu via de privaatrechtelijke weg tracht te bereiken. Daarmee is een belangrijke aanwijzing gegeven dat geen plaats is voor de privaatrechtelijke weg. De gemeente kan immers op grond van de wegenwet bestuursdwang toepassen of een last onder dwangsom opleggen. Ook kan de gemeente op grond van artikel 20 Wegenwet het onderhoud ten laste van haarzelf brengen en daarbij [rechtspersoon] verplichten daarvoor een bedrag te betalen. Immers, het feitelijke resultaat bij gebruikmaking van bovenstaande bevoegdheden is grotendeels identiek aan het resultaat van het toewijzen van de vordering tot nakoming van de onderhoudsplicht op straffe van een civiele dwangsom. Met betrekking tot de bevoegdheid een last onder dwangsom op te leggen volgt uit het arrest van 22 oktober 1993 (NJ 1995/717, r.o. 3.3) "De bevoegdheid om in het kader van bestuursdwang een zodanige dwangsom op te leggen, zal meebrengen dat de overheid over een instrument voor het bereiken van het beoogde resultaat beschikt, dat in de regel gelijkwaardig is - met name wat betreft de daarmee gemoeide tijd en inspanning, alsmede het daaraan verbonden kostenrisico - aan een in kort geding verkregen bevel, versterkt met een privaatrechtelijke dwangsom."

5.1.2e 's Situatie:

De gemeente heeft met de civielrechtelijke procedure juridisch willen afdwingen dat 5.1.2e onderhoud pleegt op zijn eigen perceel (eigendom), ten behoeve van een publieke taak. Onderhoud dient een publiek doel: het veilig toegankelijk houden van de openbare weg. De gemeente stelde dat zij haar taak als bevoegd gezag zoals beschreven in de wegenlegger (kolom x) niet voldoende nakomt als 5.1.2e in gebreke blijft voor wat betreft de onderhoudsplicht, wat tot gevolg heeft dat de gemeente onvoldoende aan haar publieke zorgplicht op grond van artikel 16 Wegenwet kon voldoen. Ten tijde van de procedure in hoger beroep heeft 5.1.2e aangedragen dat handhaving via het bestuursrechtelijk kader mogelijk is,

en dat daarmee een vergelijkbaar resultaat bereikt kan worden. Het doel van de gemeente is dat de openbare weg waar zij beheerder van zijn, veilig en toegankelijk is en blijft. In de APV van de gemeente Westerkwartier staat in artikel 2:15 een verbod op hinderlijke beplanting. Vóór 2021 kende de (toen geldende) APV (Grootegast) een vergelijkbare bepaling, namelijk artikelen 2.1.5.1 lid 1 jo. 2.1.5.2 lid 1, waarin een verbod staat op het plaatsen (of niet verwijderen) van voorwerpen die de afbreuk doen aan de publieke functie (van de weg).

In r.o. 4.5. van de uitspraak 10 januari 2023 wordt aangegeven dat de gemeente zich verzet tegen het inbrengen van deze 'nieuwe grief' in hoger beroep. De gemeente wilde niet dat het Gerechtshof deze informatie meenam in haar overwegingen. Voor zover deze informatie feitelijk nieuw zou zijn, moet worden opgemerkt dat de bestuursrechter dergelijke 'nieuwe feiten en omstandigheden' wel meegewogen zou hebben. De gemeente heeft zich dus, vanwege het feit dat er sprake was van een civiel geding, *kunnen* verzetten tegen deze informatie. Dergelijk 'verzet' is niet mogelijk binnen het bestuursrecht.

In het tussenarrest van 10 januari 2023, concludeerde het Gerechtshof in r.o. 4.6 dat 5.1.2e het niet aannemelijk had gemaakt dat de gemeente wel via het bestuursrecht handhavend had kunnen optreden. Deze conclusie had voor 5.1.2e tot gevolg dat zijn grief inzake het feit dat er sprake zou zijn van onaanvaardbare doorkruising in de civiele procedure, niet slaagde.

Dat dit argument niet door het Gerechtshof in de civiele zaak is betrokken, betekent echter nog niet dat in juridische zin is komen vast te staan dat bestuursrechtelijke handhaving niet mogelijk was. Het Gerechtshof heeft zich hier simpelweg niet over uitgesproken, omdat zij op verzoek van de gemeente dit argument buiten de civiele procedure heeft gehouden. Uit onderhavige verzoek zal echter blijken dat onomstotelijk is komen vast te staan dat de gemeente wel degelijk via het Bestuursrecht had kunnen optreden en dat dit ook de enige bevoegdheid is. Uit jurisprudentie⁴ blijkt (ook) dat het toepassen van bestuursrechtelijke bestuursdwang op grond van de APV *geen* doorkruising oplevert met het stelsel van de Wegenwet.

Er bestaat binnen de Wegenwet (artikel 20) de mogelijkheid voor de gemeente om het onderhoud van een weg ten laste te brengen van haarzelf (voor zover dat niet zo is). Daarbij kan de gemeente degene van wie zij het onderhoud overneemt, verplichten tot betaling van een bijdrage in de kosten. Deze mogelijkheid heeft het Gerechtshof aangehaald onder r.o. 4.3. waarin zij verwijst naar een uitspraak van de ABRS d.d. 14-09-2011. Er bestaat dus op grond van voornoemde artikel een bevoegdheid voor de gemeente waarin zij een derde (burger) kan verplichten bij te dragen aan onderhoudskosten. Van deze mogelijkheid kan echter alleen gebruik worden gemaakt als de gemeente het onderhoud bij haarzelf belegd. Het is al jaren een onomstotelijk feit dat de gemeente Westerkwartier elke vorm van onderhoudsverplichting ten aanzien van de Oude Dijk als openbare weg, en specifiek 5.1.2e's perceel niet erkent. Zij wilde dus geen gebruik maken van de bevoegdheden die aan toekwamen op grond van artikel 20 Wegenwet. Echter zoals hiervoor al gesteld: Het doel van de Wegenwet ziet op het veilig toegankelijk houden van openbare wegen, en als de gemeente dat kan realiseren door gebruik te maken van haar publiekrechtelijke bevoegdheid als gecodificeerd in artikel 20, dan gaat dat voor op eventuele gebruikmaking van privaatrechtelijke bevoegdheden.

De gemeente heeft aan haar civiele vordering vooral financiële belangen ten grondslag gelegd, namelijk dat als 5.1.2e niet zelf het onderhoud doet, zij dat als gemeente moet doen en dat kost (gemeenschaps)geld. Artikel 20 Wegenwet biedt grondslag voor het bestuursorgaan om een financiële bijdrage te vorderen van degene wiens verplichting tot onderhoud wordt

⁴ ECLI:NL:RVS:2011:BQ2684

overgenomen. Deze bijdrage wordt op grond van artikel 20 echter gelimiteerd tot de kosten die noodzakelijk zijn om het onderhoud 'behoorlijk' uit te voeren.

Omdat het geschil inmiddels via een civiele procedure is beslecht, heeft er geen (ambtshalve) toetsing plaatsgevonden ten aanzien van voornoemde publiekrechtelijke mogelijkheden die in casu hadden kunnen leiden tot een vergelijkbaar resultaat (voorliggend op het privaatrecht). Maar het is evenwel duidelijk dat in artikel 50 geen ruimte kan worden gelezen voor het instellen van een civiele vordering ten behoeve van financiële belangen (kosten van onderhoud) van de overheid. Voor een dergelijke financiële vordering biedt artikel 20 wegwet namelijk voldoende bestuursrechtelijke mogelijkheden.

3. Wijze waarop die regeling de belangen van burgers beschermd

In de hiervoor genoemde uitspraak stelt de voorzieningenrechter het volgende ten aanzien van rechtsbescherming:

*"Verder is de voorzieningenrechter van oordeel dat de belangen van [rechtspersoon} in de publiekrechtelijke regeling beter zijn beschermd dan in de privaatrechtelijke regeling. In dit kader wijst de voorzieningenrechter op het feit dat geschillen – zoals het onderhavige – waarin een gemeente vooral is gedreven door de publiekrechtelijke verplichtingen die zij heeft als wegbeheerder, **normaal gesproken door de bestuursrechter worden beslecht**. Voorts wijst de voorzieningenrechter op het feit dat gebruikmaking van de privaatrechtelijke weg inhoudt dat [rechtspersoon] **de rechtsbescherming wordt onthouden die haar in beginsel op grond van de Awb toekomt**, zoals in ieder geval de mogelijkheid bezwaar te maken en in beroep te gaan. Kortom, het publiekrechtelijke karakter van de zorgplicht van gemeente Kerkrade op grond van artikel 16 van de Wegenwet en de daaraan gekoppelde bevoegdheden, **verhouden zich niet goed met het aanspannen van een privaatrechtelijk kort geding**. "*

*"Gelet op al het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat gemeente Kerkrade door de privaatrechtelijke weg te verkiezen, **de betrokken publiekrechtelijke regeling op onaanvaardbare wijze doorkruist**; dat dit een geval oplevert als bedoeld in artikel 3:14 BW en dat de vordering derhalve dient te worden afgewezen."*

5.1.2e 's Situatie:

Voor zover de gemeente 5.1.2e op grond van de APV een bestuursrechtelijke last onder had kunnen opleggen om 5.1.2e te bewegen over te gaan tot uitvoering van onderhoud, had 5.1.2e in zo'n geval een beschikking ontvangen waartegen 5.1.2a bestuursrechtelijke rechtsmiddelen had kunnen instellen, namelijk bezwaar en evt. beroep. Bij een bestuursrechtelijke procedure is het niet verplicht om zich te laten vertegenwoordigen door een (dure) advocaat wat (in ieder geval) de financiële drempel om te procederen wegneemt. Indien de gemeente had willen overgaan tot somming van de kosten van onderhoud op grond van artikel 20 Wegenwet, dan wordt de hoogte van die bijdrage gemaximeerd tot hetgeen noodzakelijkerwijs nodig is. In die zin biedt artikel 20 bescherming aan degene die verplicht wordt tot betaling van een financiële bijdrage: deze mag nooit hoger zijn dan de reële kosten. Hoe hoog een dergelijk bijdrage is, wordt dus ook bepaald door de onderhoudstaken die uitgevoerd moeten worden om de veiligheid en toegankelijkheid van de weg te waarborgen, gelet op het gebruik en aard ervan. Hoe dan ook, zowel op grond van de Apv in samenhang met de Wegenwet dan wel op grond van de Wegenwet artikel 20, had de gemeente zich kunnen bedienen van bestuursrechtelijke handhavingsbevoegdheden die tot hetzelfde resultaat hadden kunnen leiden, waarbij de rechtspositie van 5.1.2e substantieel beter was beschermd. Daarnaast had een publiekrechtelijke dwangsomprocedure nooit geleid tot een vordering hoger dan € 5.1.2f

Toerekenbaarheid

Het is aantoonbaar dat de gemeente opzettelijk een verplichting in de wegenlegger heeft gecodificeerd waarvan zij ten tijde van het maken van de legger, wist dat 5.1.2e deze verplichting niet erkende. De gemeente heeft de legitimatie voor het instellen van een privaatrechtelijke vordering gebaseerd op een bepaling in de (nietige) wegenlegger. Zoals hiervoor reeds betoogt, wist de gemeente ten minste in 2019 al dat zij bestuursrechtelijke handhavingsmogelijkheden tot haar beschikking had.

Echter toch is besloten om een civiele procedure te starten. Hiervoor is door de gemeente bewust gekozen om 5.1.2e te doen laten opgeven. Immers, met het instellen van een civiele vordering wist de gemeente dat dit voor 5.1.2e dure advocaatkosten met zich mee zou brengen, wilde 5.1.2e zich civielrechtelijk kunnen verdedigen. De gemeente Westerkwartier, en in het bijzonder uitvoerend ambtenaar 5.1.2e, (voormalig betrokken) en wethouders 5.1.2e en 5.1.2e, zijn ervan op de hoogte dat ondergetekende (gemachtigde van 5.1.2e 5.1.2e) 5.1.2e

5.1.2e Ook vanuit de diverse contacten inzake 'de oude dijk' (sinds +/- 2016) en (lopende) procedures, weet de gemeente dat 5.1.2e beschikt over een 'huisjurist' met kennis over het openbaar bestuur. Het was er de gemeente alles aan gelegen om 5.1.2e's rechtspositie te saboteren. Door via het civielrecht te procederen, moest 5.1.2e een externe advocaat inhuren. 5.1.2e 'vaste' bestuursrechtjurist werd zodoende buitenspel gezet omdat vertegenwoordiging door een advocaat bij een civiele vordering (boven de € 5.1.2f) verplicht is. Een dergelijke plicht (en daarmee gemoeide kosten) geldt niet binnen het bestuursrecht.

De gemeente heeft bewust gekozen voor een civiele vordering hoger dan € 5.1.2f omdat een lagere vordering bij de kantonrechter, zónder verplichte procesvertegenwoordiging kan worden beslecht. De maximale dwangsom binnen het bestuursrecht moet in verhouding staan tot de zwaarte van de overtreding en het beoogde effect. De door de gemeente zelf vastgestelde onderhoudskosten (offerte 2019) bedraagt € 5.1.2f, het is dus aannemelijk dat de hoogte van de dwangsom (zowel civiel als publiekrechtelijk) in ieder geval deels gebaseerd is op de feitelijke (geraamde) kosten van onderhoud. De civiele vordering (€ 5.1.2f bijgesteld naar € 5.1.2f) is vele malen hoger dan de geschatte kosten (schade) en is daarmee niet redelijk en billijk. Ook hieruit kan worden geconcludeerd dat de gemeente opzettelijk een te hoge civiele vordering heeft ingesteld, met als doel 5.1.2e op verplichte proceskosten te jagen. De gemeente had ook een civiele vordering kunnen instellen die lager was dan € 5.1.2f. Een dergelijke vordering was dan wellicht (meer) redelijk geweest en had hoe dan ook niet geleidt tot proceskosten, omdat bij de kantonrechter procesvertegenwoordiging niet verplicht is en dus ook geen **noodzakelijke** proceskosten worden gemaakt. Wellicht ten overvloede, omdat hiervan geen bewijs geleverd kan worden, maar het wel inzicht geeft in de gehele context van het geschil, het volgende:

Nog vóórdat de Oude Dijk (inclusief 5.1.2e's perceel) juridisch openbaar werd, heeft er in het kader van onderzoek naar de status van de oude dijk een gesprek plaatsgevonden in 2012 bij 5.1.2e thuis. Bij dat gesprek was 5.1.2e en destijds werkzame ambtenaar 5.1.2e aanwezig. 5.1.2e heeft in dat gesprek aangegeven dat 5.1.2e niet gediend was van enige overheidsbemoeienis in de zin van openbaarheid van 5.1.2e eigendom en eventuele verplichtingen daaromtrent. 5.1.2e heeft destijds nadrukkelijk kenbaar gemaakt dat 5.1.2e zijn (eigendoms)recht zal blijven verdedigen, ook al kost 5.1.2e dat geld. De gemeente wist dat 5.1.2e niet in aanmerking komt voor bijvoorbeeld gesubsidieerde rechtsbijstand. Zij wist ook dat inschakeling van een (dure) advocaat noodzakelijk zou zijn om überhaupt te kunnen procederen. De gemeente heeft opzettelijk gekozen voor een civiele procedure om 5.1.2e daarmee op kosten te jagen, en daarmee had de gemeente gehoopt dat 5.1.2e zich

gewonnen zou geven. Om (nog) aannemelijker te maken dat er met voorbedachte rade bewust is gekozen voor handhaving via het privaatrecht en het de gemeente alles aan was gelegen om te bewerkstelligen dat 5.1.2e de handdoek in de ring zou gooien, het volgende:

Bij verstekvonnis van 22 februari 2020 werd 5.1.2e veroordeeld voor het uitvoeren van onderhoud binnen 30 dagen na betekening van het vonnis. Zoals u weet waren er op dat moment diverse landelijke maatregelen van kracht in het kader van de coronapandemie. Ondergetekende heeft destijds de gemeente bij brief van 21 maart 2020 gemotiveerd verzocht om de uitvoeringstermijn op te schorten. Trip heeft als gemachtigde van de gemeente schriftelijk gereageerd op het verzoek, deze reactie is als productie (4) bijgevoegd. De boodschap van de gemeente is echter duidelijk: het geduld is op en zij wil alleen opschorting verlenen als:

- 5.1.2e verklaard dat 5.1.2e geen verzet zal instellen tegen het verstekvonnis,
- 5.1.2e geen nieuwe (andere) procedure start terzake de onderhoudsplicht,
- 5.1.2e onvoorwaardelijk en voorbehoudsloos schriftelijk verklaard te berusten in het verstekvonnis.

Uit voorgaande blijkt wel dat de gemeente het liefste had gezien dat 5.1.2e niet in verzet zou zijn gegaan en, als ware het een soort ruilhandel, stelt zij dat er geen noodzaak is voor het verlenen van uitstel en dat dit het enige 'onderhandelingsaanbod' is, waarbij 5.1.2e zich dus in feite rechteloos dient te verklaren. De gemeente Westerkwartier dient in haar hoedanigheid als publiekrechtelijk rechtspersoon, maar ook als zij handelt als private partij altijd de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Uit het voorgaande blijkt dat er sprake is toerekenbare tekortkomingen inzake het handelen van de gemeente Westerkwartier als behoorlijk bestuursorgaan jegens 5.1.2e. Een samenvatting van de geschonden normen:

10

Rechtszekerheidsbeginsel: de gemeente heeft eerst meermaals aangekondigd voornemens te zijn publiekrechtelijk te gaan handhaven, maar van het ene op het andere moment besluit zij 5.1.2e civielrechtelijk aan te schrijven met alle gevolgen (en schade) van dien;

Fair-play-beginsel: er is sprake van vooringenomenheid, uit interne e-mails uit +/- 2016 tot 2019 verkregen uit het wob-verzoek, blijkt dat er sprake was van politiek-bestuurlijke druk om te handhaven jegens 5.1.2e. Het was er de gemeente alles aan gelegen om 5.1.2e tot bepaalde zaken te dwingen, het liefst onder de groots mogelijke financiële druk; *(niet alle e-mails zijn bij dit verzoek gevoegd want deze zijn reeds in uw bezit)*

Verbod op détournement de procédure: de bestuursrechtelijke mogelijkheden bieden voor 5.1.2e een met meer waarborgen omklede procedure. Door het privaatrecht te gebruiken, pleegt de gemeente een inbreuk op hetgeen is gecodificeerd hierover in artikel 3:3 Awb.

Gelet op het voorgaande is het de gemeente aan te rekenen dat zij willens en wetens keuzes heeft gemaakt die voor 5.1.2e nadelig(er) uitpakten. Deze keuzes en de eventuele (voor haarzelf ook) nadelige (latere) gevolgen daarvan, zijn de gemeente toe te rekenen.

Schade

Proceskosten: De schade die 5.1.2e heeft geleden als gevolg van het feit dat de gemeente ten onrechte de private route heeft gekozen is in geld uit te drukken. Het Gerechtshof heeft, nu de vordering van de gemeente is vernietigd, hen veroordeeld in de vergoeding van de proceskosten. Binnen de civielrechtelijke proceskostenvergoedingsnormen wordt de verliezende partij slechts veroordeeld tot betaling van slechts een fractie van de daadwerkelijk gemaakte proceskosten (= geleden schade). De noodzakelijke proceskosten die niet via de civielrechtelijke procedure voor vergoeding in aanmerking komen, zijn echter wel kosten die 5.1.2e **noodzakelijkerwijs** heeft moeten maken, anders kon 5.1.2e zijn (civiele eigendom)recht niet verdedigen. De kosten van de advocaat die 5.1.2e noodzakelijkerwijs heeft moeten maken om als procespartij deel te nemen in de civiele hoger beroepsprocedure komen, na aftrek van de vergoeding zoals bij arrest vastgesteld, en welke inmiddels is voldaan gezamenlijk op € 5.1.2f. De facturen kunnen desgevraagd worden toegezonden.

Onderhoudskosten: 5.1.2e heeft in 2021 onder nadrukkelijk protest onderhoud verricht dan wel laten verrichten aan zijn perceel, omdat 5.1.2e hiertoe bij verstek was veroordeeld, en de gemeente hem direct heeft aangeschreven om aan het verstekvonnis te voldoen. 5.1.2e heeft destijds kosten gemaakt om ervoor te zorgen dat het onderhoud naar het oordeel van de gemeente voldoende was verricht, omdat 5.1.2e geen dwangsom van € 5.1.2f per week tot maximaal € 5.1.2f wilde betalen. Op grond van het arrest is in rechte komen vast te staan dat 5.1.2e geen onderhoudsverplichting jegens de gemeente heeft en ook nooit heeft gehad. Het onderhoud en de gemaakte kosten die 5.1.2e dus op grond van het vernietigde vonnis destijds heeft moeten maken, zijn onverschuldigd door 5.1.2e uitgevoerd dan wel gefinancierd. Het onderhoud is destijds dus verricht, maar dit had met de kennis van nu nooit gehoeven. Het gepleegde onderhoud is niet meer terug te draaien, maar 5.1.2e kan wel op grond van onverschuldigde betaling (het vonnis is immers vernietigd), de gemaakte kosten verhalen op de gemeente. 5.1.2e heeft 5.1.2e advocaat bij de afhandeling van het civiele arrest verzocht om een bedrag ad. € 5.1.2f bij de gemeente te vorderen. Maar de gemeente is niet van plan deze (onderhouds)kosten te vergoeden. Zie productie 0. Hieruit blijkt evenwel dat de gemeente nog steeds niet, ook niet na het arrest van het Gerechtshof, ook maar enigszins toegeeft dat zij fouten heeft gemaakt. De gemeente heeft 'uit coulance' een bedrag van € 5.1.2f aan 5.1.2e overgemaakt, omdat de afdeling 'Groen' van de gemeente *nu* van oordeel is dat het noodzakelijke onderhoud voor dat bedrag destijds realiseerbaar was. Terwijl het in 2019 ook de gemeente zelf was die aangaf dat de kosten voor het noodzakelijke onderhoud destijds € 5.1.2f (incl btw.) bedroeg. Het is frappant dat de gemeente ten tijde van het geschil de noodzakelijke onderhoudskosten 'taxeerde' op € 5.1.2f terwijl nu bij nader inzien zij stelt dat het ook wel voor € 5.1.2f had gekund. Ten tijde van het voorstel (2019) van de gemeente om het onderhoud op kosten van 5.1.2e uit te voeren, wilde zij 5.1.2e dus kennelijk ook al de hoofdprijs laten betalen, terwijl, nu het blijkt dat het onderhoud voor rekening van de gemeente komt, het 'schadebedrag' wordt bepaald op slechts € 5.1.2f.

In tegenstelling tot wat gemachtigde van het college stelt, is wel degelijk bewezen dat er schade is geleden en is het op grond van het vertrouwensbeginsel volkomen logisch dat 5.1.2e de omvang van die financiële schade baseert op een kostenraming die destijds door de gemeente zelf is opgesteld. Het kan niet zo zijn dat, als de gemeente de innende partij is, de noodzakelijke onderhoudskosten substantieel hoger zijn dan wanneer de gemeente de betalende partij is als de burger de kosten voor dezelfde onderhoudstaken op haar verhaald. 5.1.2e eist dan ook vergoeding van de door hem gemaakte kosten waar 5.1.2e met de kennis van nu, nimmer voor verantwoordelijk gesteld had kunnen worden. Dat de schade feitelijk is geleden volgt uit het feit dat de gemeente heeft geconstateerd dat het onderhoud welke 5.1.2e destijds onder protest had verricht, naar behoren was uitgevoerd. Hiermee heeft de gemeente

dus erkent dat er daadwerkelijk onderhoud is gepleegd. Om een inschatting te maken van de reële kosten van onderhoud, wordt verwezen naar **productie 5**. Dit is een kostenraming uit 2019 opgesteld door de gemeente, waarin duidelijk wordt wat het kost om 5.1.2e's perceel naar haar oordeel, in goede staat te maken. 5.1.2e vordert een bedrag van € 5.1.2f aan gemaakte onderhoudskosten.

Immateriële schade

De schade die 5.1.2e heeft geleden ten gevolge van het handelen van de gemeente, is deels te objectiveren, dat wil zeggen, deels uit te drukken in geld. De inperking van het eigendomsrecht levert vooral een materiële (gevoelsmatige) inperking op: 5.1.2e kan op 5.1.2e eigen perceel niet doen en laten wat 5.1.2e wil en dus niet ten volle gebruik maken van 5.1.2e eigendomsrecht, nu dit eigendom is 'verzwaard' met een publieke functie, en 5.1.2e ook nog eens jarenlang verantwoordelijk is gehouden voor het onderhoud. Al vanaf 2017 heeft de gemeente 5.1.2e meermaals schriftelijk ertoe proberen te dwingen onderhoud te plegen onder dreiging van vervolgstappen (handhaving). De immateriële schade in de vorm van stress en frustratie door telkenmale te moeten lezen dat 5.1.2e als 'misdadiger' wordt afgeschilderd door de gemeente en zich telkens moet verdedigen inzake standpunten die niet berusten op feiten is, zoals gezegd moeilijk op geld te waarderen. 5.1.2e ziet dan (voor nu) ook af van het vorderen van een immateriële schadevergoeding.

Het bedrag dat aan schadevergoeding wordt geëist wordt gelimiteerd tot de maximaal te vorderen schadevergoeding zonder civiele procesvertegenwoordiging, te weten € 5.1.2f.

Wellicht ten overvloede, 5.1.2e heeft ten tijde van de civiele procedure maatregelen genomen om de proceskosten (van beide partijen) te voorkomen dan wel te voorkomen dat deze alsmear zouden toenemen. Gemachtigde heeft de Raad van de gemeente Westerkwartier in januari 2022 namelijk verzocht om 5.1.2e's perceel aan de openbaarheid te onttrekken. Immers, als er geen sprake meer is van openbaarheid, is er ook geen sprake meer van een onderhoudsplicht ten behoeve van een publieke functie. Stel, de gemeente had het onttrekkingsverzoek gehonoreerd, dan had de gehele civiele procedure beëindigd kunnen worden, en waren er door beide partijen ook geen (meer) proceskosten gemaakt. Maar de gemeente wilde niet overgaan tot onttrekking. Inmiddels ligt het beroepsdossier al sinds 2023 bij de Rechtbank, maar er is nog steeds geen zitting gepland. Hoe het ook zij, ook nog ten tijde van de civiele procedure had de Raad van de gemeente Westerkwartier haar publiekrechtelijke bevoegdheid kunnen gebruiken en 5.1.2e's perceel op diens verzoek aan de openbaarheid kunnen onttrekken. Nu zij dat verzoek heeft geweigerd, heeft de gemeente dus geen enkele maatregel getroffen om 5.1.2e's schade in de vorm van oplopende proceskosten in het kader van de civiele procedure te beperken, laat staan om eens bij zichzelf te rade te gaan en kritisch te kijken naar de kosten van het civiele geding. Trip's honorarium wordt uiteindelijk gewoon met gemeenschapsgeld gefinancierd en het is de verantwoordelijkheid van de overheid om op objectieve gronden te beoordelen of procederen noodzakelijk is gelet op het te dienen doel t.o.v. de kosten die dat met zich meebrengt.

Causaal verband

Procesvertegenwoordiging binnen het civielrecht is een verplichting (echter alleen bij vorderingen hoger dan € 5.1.2f), en daaraan hangt een dure prijskaart. Als de gemeente 5.1.2e bestuursrechtelijk had aangeschreven, had 5.1.2e ondergetekende kunnen machtigen namens hem te procederen. Vanwege de familieband is het logisch dat dit geen of minder geld kost dan het honorarium van een civiele advocaat. De gemeente kan de noodzakelijkheid van de door 5.1.2e gemaakte proceskosten niet ontkennen met de stelling dat procederen een keuze is en geen verplichting, en 5.1.2e niet in hoger beroep *hoefde* te gaan. Een dergelijke stelling zou niet te begrijpen zijn met de kennis van nu, omdat procederen voor 5.1.2e heeft opgeleverd dat 5.1.2e geen juridische verplichtingen heeft, zoals 5.1.2e altijd al heeft

gesteld. Dit had 5.1.2e nimmer meer kunnen bewijzen als 5.1.2e géén hoger beroep had ingesteld. Zo'n stelling past dus niet binnen het Nederlandse rechtssysteem en doet zelfs afbreuk aan het recht als bedoeld in artikel 6 EVRM.

Om het causale verband verder te duiden, moet volgens de hypothetische eliminatiemethode worden aangetoond dat de schade niet zou zijn ontstaan als er geen sprake zou zijn geweest van de normschending. In 5.1.2e's situatie ziet het op de volgende normschending: een onrechtmatig besluit, op grond waarvan een onrechtmatige civiele procedure is gestart, die heeft geleid tot het maken van noodzakelijk proceskosten (schade) .

Om aan te tonen dat er sprake is van een onrechtmatig besluitvorming moeten we terug naar 2012. Ten tijde van het nemen van het besluit vaststelling wegenlegger in 2018 was reeds bij de gemeente bekend dat zij een besluit namen waarvan zij wisten dat 5.1.2e het er niet mee eens zou zijn. Dit wordt bevestigd in e-mails die zijn ontvangen n.a.v. het wob-verzoek. Maar ook uit de onderstaande tijdlijn zal blijken dat de gemeente willens en wetens een onrechtmatig besluit heeft genomen en vervolgens willens en wetens ten onrechte civiele procedure tegen 5.1.2e is gestart. Dat uiteindelijk die keuzes nu leiden tot een aansprakelijkstelling en verzoek om vergoeding van de geleden schade (noodzakelijke proceskosten) is volledig aan de gemeente toe te rekenen.

In 2012 was al bij de gemeente bekend dat 5.1.2e nog nooit onderhoud had gepleegd aan zijn perceel. Onder andere in het onderzoek van de gemeente zelf uit 2012, wordt het volgende geschreven: *"Het onderhoud gebeurd nu in onderling overleg: 5.1.2e dit samen voor het gedeelte 5.1.2e. Het gedeelte dat bij 5.1.2e hoort wordt feitelijk niet onderhouden. Vanaf 5.1.2e wordt waarschijnlijk door de andere eigenaar onderhouden."*

13

Deze informatie is ook ingebracht in de civiele procedure en heeft gediend als bewijsvoering. Niet geheel onbelangrijk: in 2006 was zelfs al duidelijk dat 5.1.2e geen onderhoud pleegde. De brieven van de Brandweer waaruit dit blijkt zijn reeds bij de Rechtbank in bezit onder de onttrekkingsprocedure en zijn ook in de civiele procedure ingebracht. Uiteindelijk kan gesteld worden dat als de gemeente(raad) destijds gewoon eens naar 5.1.2e had geluisterd, er geen civiele rechter aan te pas had hoeven komen om uiteindelijk in rechte te bewijzen wat het college al die tijd al wist. Het lijkt er wel op dat de gemeente alleen maar geloofd dat 5.1.2e de waarheid spreekt, als een rechter het bekrachtigd.

Het college heeft bij het onderzoek t.b.v. vaststellen wegenlegger vanaf 2012 altijd vastgehouden aan de stelling dat degene die eigenaar is, ook onderhoudsplichtig is. Dit blijkt uit meerdere e-mails die als producties zijn bijgevoegd. Uit de bijgevoegde e-mails blijkt overigens ook dat men dacht dat handhaving via het publiekrecht moest (**productie 6**, mail van 17 februari 2016). De Wegenwet gaat er vanuit dat eigendom en onderhoud in beginsel hand in hand gaan, ware het niet dat deze regel alleen geldt voor de overheid. Het is dus nimmer zo dat het privaatrechtelijke eigendom van een burger een onderhoudsverplichting met zich mee kan brengen ten behoeve van een publieke functie.

Het college heeft 3 keer een traject 'wegenlegger Oude Dijk' opgetuigd. Eerst in **2012**, nadat er een bestuursrechtelijke procedure was gestart jegens 5.1.2e vanwege het blokkeren van de openbare weg. Echter werd 5.1.2e in 2014 door de Rechtbank in het gelijk gesteld: de Oude Dijk was geen Openbare weg, dus de gemeente had niet publiekrechtelijk mogen handhaven. De gemeente legde zich bij dit vonnis neer en staakte haar 1^e traject wegenlegger. De zienswijze die 5.1.2e destijds heeft ingediend is als **productie 8** (zienswijze 2013) bijgevoegd. Daarin gaf 5.1.2e reeds te kennen dat 5.1.2e geen onderhoudsplicht wilde en refereerde daarbij naar het onderzoek uit 2012, wat uiteindelijk als ondersteunend bewijs heeft gediend

waaruit blijkt dat 5.1.2e nimmer onderhoud heeft gepleegd. Echter ging een andere aanwonende van de Oude Dijk in hoger beroep. Deze aanwonende was door de gemeente aangemerkt als belanghebbende bij de publiekrechtelijke dwangsomprocedure jegens 5.1.2e, omdat 5.1.2e degene is geweest die de gemeente heeft verzocht om handhavend jegens 5.1.2e op te treden omdat 5.1.2e zijn perceel had afgesloten. (deze aanwonende is ook als getuige gehoord in hoger beroep). In 2015 heeft de RvS uitgesproken dat ‘de Oude Dijk’ door verjaring openbaar is geworden. Vervolgens is de gemeente in **2016** opnieuw een traject ‘wegenlegger’ gestart. Toen heeft 5.1.2e in 5.1.2e zienswijze gesteld dat 5.1.2e niet onderhoudsplichtig is, omdat 5.1.2e voldaan zou hebben aan de termijn gesteld in artikel 23 Wegenwet, namelijk dat 5.1.2e nimmer, dus ook niet in het tijdvak van twintig jaren, onderhoud heeft gepleegd. Deze zienswijze is als **productie 9** (zienswijze 2016) bijgevoegd. In oktober 2017 werd de wegenlegger vastgesteld, maar uit e-mails (13 december 2017, **productie 10**) blijkt dat de vaststelling ervan niet juist was. Er was in het besluit vermeldt dat er geen zienswijzen waren ingediend. Omdat dit feitelijk onjuist was, moest de wegenlegger ‘opnieuw’ op de juiste wijze worden vastgesteld. Tussen de foutieve wegenlegger van oktober 2017 en de definitieve wegenlegger van 6 maart 2018, is er niet opnieuw om zienswijzen verzocht. Uiteindelijk is de definitieve wegenlegger vastgesteld op 6 maart 2018.

Wat door middel van wob-informatie bewezen is, is dat 5.1.2e’s zienswijze die 5.1.2e bij het laatste ‘traject vaststelling wegenlegger’ heeft ingediend, op advies van een extern bureau niet-ontvankelijk is verklaard, en dat 5.1.2e daarover niet is geïnformeerd. In de mail van 7 juni 2017 (**productie 11**) worden door de gemeente kanttekeningen geplaatst bij het advies van het externe bureau inzake de afdoening van de zienswijzen (zie **productie 12** voor het Advies). Echter is dit advies dus wel, maar niet nader onderbouwd, overgenomen wat heeft geleid tot niet-ontvankelijk verklaring van 5.1.2e’s zienswijze.

In die zienswijze beriep 5.1.2e zich reeds op de verjaring van de onderhoudsverplichting. Dit heeft de gemeente dus destijds bewust genegeerd.

Dat de gemeente dit destijds heeft gedaan, is pas aan het licht gekomen toen ondergetekende in december 2019 een wob-verzoek heeft ingediend. Bij deze documenten was een (niet openbaar) collegeadvies gevoegd, waarin werd voorgesteld om 5.1.2e’s zienswijze ten aanzien van de openbaarheid en de onderhoudsplicht als enige van alle ingediende zienswijzen niet-ontvankelijk te verklaren. Deze niet-ontvankelijkverklaring van 5.1.2e’s zienswijze is verder niet gestoeld op juridische argumenten, zo blijkt uit de stukken. Wanneer een zienswijze niet ontvankelijk wordt verklaard, houdt dat in dat de zienswijze niet inhoudelijk wordt meegewogen. Ook betekent het dus dat degene die de zienswijze heeft ingediend, geen belanghebbende is. Het niet-ontvankelijk verklaren van 5.1.2e’s zienswijze had tot gevolg dat 5.1.2e de mogelijkheid is ontnomen om tegen het besluit van 6 maart 2018 te ageren, want beroep staat alleen open voor degenen die een zienswijze⁵ hebben ingediend.

De gemeente wilde 5.1.2e’s zienswijze helemaal niet betrekken, want dat zou betekenen dat zij 5.1.2e niet als onderhoudsplichtige aan kon wijzen. Uiteindelijk is 5.1.2e dus, zoals de gemeente vanaf het begin af aan wilde, gewoon als onderhoudsplichtige in de wegenlegger aangewezen, terwijl uit jurisprudentie blijkt dat de wegenlegger een codificatie moet zijn van de feitelijke situatie (zie ook artikel 6 jo. 25 wegenwet.) Uiteindelijk is de bij besluit van 6 maart 2018 vastgestelde wegenlegger, de grondslag geweest voor de gemeente waarop zij haar vordering baseert (zie ook **productie 13** Raadsmemo 13 juni 2017). Zolang de wegenlegger niet was vastgesteld, was er voor de gemeente volgens haar ook geen grondslag om handhavend op te treden. Dit wist de gemeente maar al te goed, vandaar ook dat zij 5.1.2e vóór 6 maart 2018 al meermaals had aangeschreven met het verzoek zijn perceel ‘al vast’ in lijn te brengen met de nog vast te stellen wegenlegger. (zie evt. **productie 14**, mail d.d. 19 juni

⁵ Zienswijze die daadwerkelijk bij de besluitvorming is betrokken/afgewogen

2017). Na maart 2018, pas in december 2019 (vanwege herindeling duurde het zo lang), heeft de gemeente uiteindelijk de civiele procedure opgestart, omdat de wegenlegger toen pas 'formele rechtskracht' had. Dat de wegenlegger onjuist is, was al bekend bij de concept-versie. Één van de door de gemeente gemaakte fouten die heeft geleid tot grote consequenties is de volgende: In artikel 27 30 lid 1 Wegenwet staat dat in kolom VII van de wegenlegger moet staan: *'de onderhoudsplichtigen van den weg'*,

In artikel 32 Wegenwet staat: *"Rust de verplichting om een weg te onderhouden of tot het onderhoud daarvan bij te dragen op grondstukken, dan worden op den legger in plaats van de onderhoudsplichtigen of de verplichten tot bijdragen de kadastrale percelen of gedeelten van die percelen vermeld, waarop de verplichting rust."*

In het geval van de Oude Dijk, en specifiek 5.1.2e's (private) perceel, rust de verplichting op een **grondstuk**. Ook dit wist de gemeente, zie **Productie 15** mail van 23 juni 2017, waarin staat: dat de 'respectievelijke eigenaren' van de ondergrond, onderhoudsplichtig zijn. In de Wegenwet staat LETTERLIJK dat in geval de verplichting op een grondstuk berust, IN PLAATS VAN de 'onderhoudsplichtige', het perceelnummer in kolom VII moet worden vermeldt. De gemeente heeft echter het volgende in de wegenlegger kolom VII vermeldt: *'De respectievelijke eigenaren van: (opsomming percelen) ieder voor hun eigen deel'*. Door zelf de zinsneden *'de respectievelijke eigenaren van'* en *'ieder voor hun eigen deel'* toe te voegen in kolom VII, heeft de gemeente destijds willens en wetens in strijd gehandeld met artikel 32 Wegenwet, want daarin staat duidelijke instructie over de invulling van de Wegenlegger. Ook heeft de gemeente op deze manier een onderhoudsverplichting 'gekoppeld' aan het privaatrechtelijke eigendomsrecht. Daarmee heeft de gemeente dus willens en wetens een publiekrechtelijk onderhoudsplicht opgelegd aan degenen die bezitter zijn van de 'ondergrond' waarop de Oude Dijk 'ligt'. Een wegenlegger kan op zichzelf staand geen verplichting creëren. Hierover is ook jurisprudentie waarnaar eerder is verwezen in dit schrijven: in die situatie wilden burgers via de wegenlegger onderhoud afdwingen bij de gemeente die in de wegenlegger als onderhoudsplichtige werd aangemerkt. Maar de wegenlegger biedt daarvoor geen ruimte. Gelet op artikel 6 jo. 25 Wegenwet, dient de wegenlegger een codificatie te zijn van de feitelijke situatie en de evt. al bestaande verplichtingen t.a.v. het grondstuk. Met de toevoeging van de zinssnede heeft de gemeente Westerkwartier dus in de wegenlegger een verplichting in het leven geroepen voor de eigenaren van privaatrechtelijke percelen. Dit is in strijd met de Wegenwet.

Uit het voorstaande blijkt voldoende aannemelijk dat de gemeente opzettelijk 5.1.2e's zienswijze niet-ontvankelijk verklaard, waardoor de gemeente een inbreuk heeft gemaakt op 5.1.2e's rechtspositie/rechtsbescherming. Dat de gemeente dit opzettelijk heeft gedaan is om zo toch over te kunnen gaan tot codificatie van een onderhoudsverplichting gebaseerd op het eigenaar zijn van de ondergrond. Er is binnen de wegenlegger in juridische zin geen enkele ruimte om een verplichting die rust op een grondstuk, op de een of andere manier toch aan een privaat **persoon** op te leggen. Dat zou immers een verplichting 'creëren'.

Hoe het ook zij, de vastgestelde wegenlegger diende volgens de gemeente als grondslag voor het starten van een civiele procedure tegen 5.1.2e. Het causale verband tussen (de totstandkoming van) het onrechtmatige vaststellingsbesluit wegenlegger d.d. 6 maart 2018 en het onterecht instellen van een civiele procedure is met het voorgaande aangetoond.

Relativiteit

Na de vaststelling van de wegenlegger had de gemeente de publiekrechtelijke handhavingprocedure moeten volgen. Als de gemeente dat had gedaan, waren de noodzakelijke proceskosten nooit gemaakt. Hiervoor is reeds gemotiveerd dat het kiezen voor een civiele procedure een inbreuk oplevert t.a.v. 5.1.2e's rechtsbescherming, die 5.1.2e wel had gehad in een bestuursrechtelijke procedure waarop de Awb van toepassing is (bezwaar en beroep). Daarnaast werpt het voeren van een civiele procedure een financiële drempel op door de verplichte procesvertegenwoordiging.

De gemeente Westerkwartier heeft zodoende misbruik gemaakt van haar bevoegdheid (artikel 3:14 BW). Daarnaast heeft de gemeente het verbod op détournement de procédure genegeerd door een procedure te kiezen die voor 5.1.2e het meest ongunstig was (artikel 3:3 Awb). Dit heeft uiteindelijk geleid tot handelen in strijd met de doorkruisingsleer. Alle voornoemde normen zijn in het leven geroepen om beperkingen te stellen aan (overheids)bevoegdheden, en de rechtsbescherming van burgers (private personen) te waarborgen.

De financiële schade die is ontstaan door het schenden van deze normen, zou niet zijn ontstaan als de gemeente niet gehandeld had zoals zij had gedaan. Als de gemeente destijds geen onderhoudsplicht aan 5.1.2e had opgelegd, dan was het nooit tot enige procedure gekomen. Ook al had de gemeente, zoals zij feitelijk ook heeft gedaan, wel een onderhoudsplicht in de wegenlegger gecodificeerd, dan had zij 5.1.2e bestuursrechtelijk kunnen aanschrijven, en had dat niet deze zelfde financiële schade tot gevolg gehad. Immers hoeft 5.1.2e zich in een bestuursrechtelijke niet verplicht te laten vertegenwoordigen, en had 5.1.2e in een dergelijke procedure deze kosten ook nooit gemaakt. De financiële schade was niet ontstaan als de gemeente gebruikt had gemaakt van de bestuursrechtelijke handhavingsbevoegdheden. De gemeente had op grond van artikel de APV een bestuursrechtelijke dwangsom kunnen opleggen aan 5.1.2e. Het is voldoende aannemelijk dat de gemeente willens en wetens gekozen heeft voor een civiele dwangsom, omdat deze hoger is dan de bestuursrechtelijke dwangsom.

De gemeente heeft de bepalingen in de wegenlegger in samenhang met artikel 50 Wegenwet als grondslag gebruikt om haar civiele vordering en het starten van de procedure op te baseren. De gemeente stelde dat 5.1.2e in strijd handelde met artikel 50 Wegenwet, want in dat artikel staat dat degene die in de wegenlegger is aangewezen als onderhoudsplichtige, verplicht is tot onderhoud tenzij bewezen kan worden dat na de vaststelling van de legger, de verplichting zoals beschreven, te niet is gegaan of is gewijzigd.

Nu het vonnis van het Gerechtshof in rechte vaststaat, is hiermee ook voldaan aan het bewijsaanbod dat er geen enkele verplichting rust of heeft gerust op 5.1.2e. Er is zodoende dus jarenlang een inbreuk gepleegd op 5.1.2e's eigendomsrechten, omdat de gemeente 5.1.2e verplichtte onderhoud te plegen aan 5.1.2e eigen perceel op eigen kosten, ten behoeve van een publiek belang. Deze inbreuk op het eigendomsrecht gaat verder dan de duldplicht of andere door de Wegenwet gerechtvaardigde inbreuken op private rechten (hoofdstuk 3 Wegenwet).

Artikel 50 Wegenwet moet juist worden gelezen als een uitdrukkelijk recht, in de vorm van het leveren van bewijs, aan degene op wie een verplichting rust en laat ruimte om bepalingen in de wegenlegger ter discussie te stellen. In de wegenlegger is 5.1.2e aangewezen als onderhoudsplichtige, het artikel kan dus niet voor de gemeente als grondslag dienen waarop zij enige vordering baseert, want zij is immers niet *aangewezen* als onderhoudsplichtige in de door haarzelf vastgestelde legger.

Aangezien de gemeente altijd heeft volgehouden dat zij nimmer verantwoordelijk was voor het onderhoud, is het dus ook heel vreemd dat de gemeente zich beroept op artikel 50, want daarin staat immers dat degene die in de wegenlegger is aangewezen tot onderhoud, dient te bewijzen dat hij niet onderhoudsplichtig is. In artikel 50 staat juist níet de een eenmaal

vaststelde verplichting in de legger nooit meer zou kunnen veranderen. Volgens artikel 50 dient er echter wel bewijs geleverd te worden als men een verplichting in de legger wil laten aanpassen. Daarvoor zou dan immers ook (bij besluit) een wijziging van de legger moeten plaatsvinden.

Paragraaf 5 van de Wegenwet heet niet voor niets: 'de kracht van de legger'. Deze paragraaf geeft specifieke aanwijzingen voor de (formele) rechtskracht van de legger. In deze paragraaf staan twee 'tenzij' bepalingen, die ruimte laten voor het ter discussie stellen van de legger. Deze bepalingen creëren het recht (bewijs leveren) voor degene wiens weg niet meer openbaar is c.q. wie verplicht is tot onderhoud of daaraan moet bijdragen. De gemeente heeft echter artikel 50 Wegenwet gekoppeld aan een privaatrechtelijk financieel belang, namelijk dat de gemeente kosten moet maken om zelf het onderhoud te doen als 5.1.2e dit nalaat. Hiermee creëert de gemeente een onrechtmatige privaatrechtelijke grondslag. Artikel 50 Wegenwet geeft geen ruimte om een civielrechtelijke financiële vordering dan wel verplichting op straffe van een private dwangsom in te stellen. Dit, omdat de gemeente op grond van artikel 16 jo 18 Wegenwet, en artikel 6: 174 lid 2 BW verantwoordelijk is voor de zorgplicht, aansprakelijkheid en financiële gevolgen ten aanzien van openbare wegen. Artikel 50 Wegenwet kan dus geen grondslag zijn waarop privaatrechtelijke financiële schade kan worden verhaald.

Uit de (eerder aangehaalde) uitspraak van 21 maart 2007 zaak nr. 5.1.1e blijkt dat artikel 50 in samenhang met artikel 16 wegenwet, geen grondslag vormt voor *publiekrechtelijke* handhaving in die gevallen dat de onderhoudsplicht zoals in de legger, niet wordt nagekomen. Hieruit kan worden veronderstelt, dat als artikel 50 geen rechtmatige grondslag kan vormen voor het instellen van *publieke* handhavingsbevoegdheden, dit artikel evenmin een grondslag kan vormen voor *privaatrechtelijke* handhavingsbevoegdheden.

De gemeente kan geen gebruikmaken van de optie genoemd in artikel 20 Wegenwet. Daarin staat namelijk dat de gemeente het onderhoud ook ten laste van zichzelf kan brengen en de kosten daarvan kan verhalen op degenen die gevrijwaard worden van die verplichting. Er moet dan dus al sprake zijn van enige verplichting die 'overgenomen' wordt. Het gaat dan om enige verplichting op grond van een (private) beklemming. Dit valt te herleiden uit artikel 25 Wegenwet: de kosten die verhaald kunnen worden, dienen gebaseerd te zijn op een private grondslag, bijvoorbeeld erfpacht, vruchtgebruik of andere privaatrechtelijke 'beklemming'. Van enige privaatrechtelijke verplichting is t.a.v. het perceel van 5.1.2e geen sprake want het gaat immers om een perceel die bij het kadaster aangemerkt is tuingrond/agrarische bestemming en in de bestemmingsplannen van de gemeente uit 2016 heeft zij aan dit buitengebied geen andere bestemming gegeven. De gemeente kan dus geen financiële vordering op 5.1.2e hebben indien zij zelf het onderhoud zou gaan verrichten, want er was nimmer sprake van een verplichting die 'al' op 5.1.2e (als persoon) rustte, dus er is ook geen sprake van 'overname' van enige verplichting.

5.1.2e behoudt zich als enige het recht voor om op grond van artikel 50 Wegenwet aan 5.1.2e verplichting te voldoen en bewijs te leveren tegen de bepaling in de legger, waarin staat dat 5.1.2e is aangewezen als onderhoudsplichtige t.a.v. zijn eigen perceel. Nu in rechte vaststaat dat aan dit bewijsaanbod is voldaan, en daarmee is komen vast te staan dat de legger onjuistheden bevat, moet naar het oordeel van 5.1.2e, artikel 50 Wegenwet in samenhang met al hetgeen in dit verzoek is betoogd worden opgevat als een norm die beschermd tegen inbreuk op een recht: de wegenlegger kan immers verplichtingen met zich mee brengen in de vorm van uitvoeren onderhoud of het financieel bijdragen aan het onderhoud. Artikel 50 laat ruimte (tenzij bepaling) om, ook als het gaat om een civiel geschil, te bewijzen dat de legger nietig is. Dit is nu eindelijk bekrachtigd. Het bewijsaanbod hiervoor was al sinds 2012 bij de gemeente bekend. Nu in rechte vaststaat dat de legger nietig is, vordert 5.1.2e de kosten die 5.1.2e heeft moeten maken om de gemeente te laten inzien dat zij al die tijd al fout zaten. Het kan niet zo zijn dat een burger kosten moet maken om de gemeente ervan te moeten overtuigen dat het

niet klopt wat ze aan het doen zijn. Al die jaren heeft 5.1.2e de gemeente gewezen op hun gebreken en nooit luisterde er ook maar iemand.. Nu het Gerechtshof eindelijk 5.1.2e's verhaal wel geloofd, en 5.1.2e financiële schade heeft opgelopen om de waarheid in rechte te laten bekrachtigen, is 5.1.2e van oordeel dat alle schendingen gezamenlijk ertoe hebben geleidt dat de schade is ontstaan en dat 5.1.2e volledig schadeloos gesteld dient te worden.

Tot slot verwijs ik u naar Productie **16**.

Met vriendelijke groet,

(5.1.2e 5.1.2e

Gemachtigde namens

5.1.2e

Producties

0 mail reactie verzoek schadevergoeding

1 Brief Trip juli 2019

2 College advies oktober 2019

~~3 vervallen~~

4 Reactie uitstel Trip

5 Kostenraming 2019

6 Mail 17 februari 2016

~~7 vervallen~~

8 Zienswijze 2013

9 Zienswijze 2016

10 Mail 13 december 2017 (publicatie wegenlegger)

11 Mail 7 juni 2017 'afdoening Zienswijzen'

12 Antea Advies

13 Raadsmemo 13 juni 2017

14 Mail 19 juni 2017

15 Mail 23 juni 2017

16 'Waar staan we nu?'

Legenda toegepaste uitzonderingsgrondslagen

In dit document zijn gegevens geanonimiseerd op grond van:

Wet	Artikel	Omschrijving	Pagina's
Wet open overheid	Art. 5.1 lid 1 sub e	Nummers betreft die dienen ter identificatie van personen die bij wet of algemene maatregel van bestuur zijn voorgeschreven	17
Wet open overheid	Art. 5.1 lid 2 sub e	De eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer	1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18
Wet open overheid	Art. 5.1 lid 2 sub f	De bescherming van andere dan in het eerste lid, onderdeel c, genoemde concurrentiegevoelige bedrijfs- en fabricagegegevens	1, 2, 3, 8, 9, 11, 12

Legenda toegepaste uitzonderingsgrondslagen

In dit document zijn gegevens geanonimiseerd op grond van:

Wet	Artikel	Omschrijving	Pagina's
Wet open overheid	Art. 5.1 lid 2 sub e	De eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer	1